



พระราชกฤษฎีกา
กำหนดเงื่อนไขเพื่อกู้ยืมครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ
พ.ศ. ๒๕๓๖

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๖
เป็นปีที่ ๔๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงเงื่อนไขการกู้ยืมครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา
๔๒ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๒๑ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกา
ขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกากำหนดเงื่อนไขเพื่อกู้ยืมครองลิขสิทธิ์
ระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๓๖”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชกฤษฎีกากำหนดเงื่อนไขเพื่อกู้ยืมครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ
พ.ศ. ๒๕๒๖

มาตรา ๔ ในพระราชกฤษฎีกานี้

“ประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญา” หมายความว่า ประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยความคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรมทำ ณ กรุงเบอร์น์ และการแก้ไขเพิ่มเติมอนุสัญญาดังกล่าว รวมทั้งประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาว่าด้วยความคุ้มครองลิขสิทธิ์อื่นใด ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย ตามบัญชีรายชื่อประเทศแนบท้ายพระราชกฤษฎีกานี้

“โฆษณาพร้อมกัน” หมายความว่า การโฆษณางานอันมีลิขสิทธิ์ในประเทศที่มีใช้ภาคีแห่งอนุสัญญาเป็นครั้งแรก และต่อมาได้โฆษณางานนั้นในประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาภายในสามสิบวันนับแต่ได้โฆษณาเป็นครั้งแรก

“ประเทศที่เกิด่งาน” หมายความว่า

(๑) ประเทศที่ผู้สร้างสรรค์มีสัญชาติ หรือเป็นคนในบังคับ หรือมีถิ่นที่อยู่ ทั้งนี้ ตลอดระยะเวลาหรือเป็นส่วนใหญ่ในการสร้างสรรค์งานนั้น ถ้างานนั้นเป็นงานที่ยังไม่ได้โฆษณา

(๒) ประเทศที่ได้โฆษณางานนั้นเป็นครั้งแรก ถ้างานนั้นเป็นงานที่ได้โฆษณาแล้ว

(๓) ประเทศที่กฎหมายบัญญัติอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ไว้สั้นที่สุด ถ้างานนั้นเป็นงานที่ได้โฆษณาพร้อมกันในหลายประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญา หรือ

(๔) ประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญา ถ้างานนั้นเป็นงานที่ได้โฆษณาพร้อมกันในประเทศที่มีได้เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาและในประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญา

ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับงานภาพยนตร์ให้ถือว่าประเทศที่ผู้สร้างได้ตั้งสำนักงานแห่งใหญ่หรือมีถิ่นที่อยู่เป็นประเทศที่เกิด่งานดังกล่าว

มาตรา ๕ งานอันมีลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศย่อมได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่งานนั้นยังไม่ได้โฆษณา ผู้สร้างสรรค์ต้องเป็นผู้มีสัญชาติ หรือเป็นคนในบังคับของประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญา หรือมีถิ่นที่อยู่ในประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญา ทั้งนี้ ตลอดระยะเวลาหรือเป็นส่วนใหญ่ในการสร้างสรรค์งานนั้น

(๒) ในกรณีที่ได้โฆษณางานแล้ว การโฆษณาต้องกระทำเป็นครั้งแรกในประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญา หรือได้โฆษณาพร้อมกันในประเทศที่มีใช้ภาคีแห่งอนุสัญญาและในประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญา

มาตรา ๖ การให้ความคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์ตามมาตรา ๕ ให้มีอายุแห่งการคุ้มครองตามที่กฎหมายของประเทศที่เกิด่งานนั้นกำหนดไว้ แต่ทั้งนี้จะต้องไม่เกินกว่าอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์รักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

บัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกา
กำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ
พ.ศ. 2536

รายชื่อประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยความ
คุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม ทำ ณ กรุงเบอร์น์

1. สาธารณรัฐอาร์เจนตินา
2. เครือรัฐออสเตรเลีย
3. สาธารณรัฐออสเตรเลีย
4. เครือรัฐบาฮามาส
5. บาร์เบโดส
6. ราชอาณาจักรเบลเยียม
7. สาธารณรัฐเบนิน
8. สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล
9. สาธารณรัฐบัลแกเรีย
10. บุร์กินาฟาโซ
11. สาธารณรัฐแคเมอรูน
12. แคนาดา
13. สาธารณรัฐแอฟริกากลาง
14. สาธารณรัฐชาด
15. สาธารณรัฐชิลี
16. สาธารณรัฐประชาชนจีน
17. สาธารณรัฐโคลัมเบีย
18. สาธารณรัฐคองโก
19. สาธารณรัฐคอซตาริกา
20. สาธารณรัฐโกตดิวัวร์
21. สาธารณรัฐโครเอเชีย
22. สาธารณรัฐไซปรัส

23. สาธารณรัฐเช็ก
24. ราชอาณาจักรเดนมาร์ก
25. สาธารณรัฐเอกวาดอร์
26. สาธารณรัฐอาหรับอียิปต์
27. สาธารณรัฐฟีจี
28. สาธารณรัฐฟินแลนด์
29. สาธารณรัฐฝรั่งเศส
30. สาธารณรัฐกาบอง
31. สาธารณรัฐแกมเบีย
32. สาธารณรัฐเยอรมัน
33. สาธารณรัฐกานา
34. สาธารณรัฐเฮลเลนิก
35. สาธารณรัฐกินี
36. สาธารณรัฐกินีบีสเซา
37. รัฐสันตะปาปา
38. สาธารณรัฐฮอนดูรัส
39. สาธารณรัฐฮังการี
40. สาธารณรัฐไอซ์แลนด์
41. สาธารณรัฐอินเดีย
42. ไอร์แลนด์
43. รัฐอิสราเอล
44. สาธารณรัฐอิตาลี
45. ญี่ปุ่น
46. สาธารณรัฐเลบานอน
47. ราชอาณาจักรเลโซโท
48. สาธารณรัฐไลบีเรีย
49. สาธารณรัฐสังคมนิยมประชาชนอาหรับลิเบีย
50. ราชรัฐลักเซมเบิร์ก
51. ราชรัฐลักเซมเบิร์ก

52. สาธารณรัฐมาดากัสการ์
53. สาธารณรัฐมาลาวี
54. มาเลเซีย
55. สาธารณรัฐมาลี
56. สาธารณรัฐมอลตา
57. สาธารณรัฐอิสลามมอริเตเนีย
58. มอริเชียส
59. สหรัฐเม็กซิโก
60. ราชรัฐโมนาโก
61. ราชอาณาจักรมอริอ็อกโก
62. ราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์
63. นิวซีแลนด์
64. สาธารณรัฐไนเจอร์
65. ราชอาณาจักรนอร์เวย์
66. สาธารณรัฐอิสลามปากีสถาน
67. สาธารณรัฐปารากวัย
68. สาธารณรัฐเปรู
69. สาธารณรัฐฟิลิปปินส์
70. สาธารณรัฐโปรแลนด์
71. สาธารณรัฐโปรตุเกส
72. โรมานีเย
73. สาธารณรัฐรวันดา
74. สาธารณรัฐเซเนกัล
75. สาธารณรัฐสโลวัก
76. สาธารณรัฐสโลวีเนีย
77. สาธารณรัฐแอฟริกาใต้
78. ราชอาณาจักรสเปน
79. สาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา
80. สาธารณรัฐซูรินาเม

81. ราชอาณาจักรสวีเดน
 82. สมาพันธรัฐสวิส
 83. ราชอาณาจักรไทย
 84. สาธารณรัฐโตโก
 85. สาธารณรัฐตรินิแดดและโตเบโก
 86. สาธารณรัฐตูนิเซีย
 87. สาธารณรัฐตุรกี
 88. สหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่และไอร์แลนด์เหนือ
(รวมถึงดินแดนภายใต้อำนาจอธิปไตยของสหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่
และไอร์แลนด์เหนือ)
 89. สหรัฐอเมริกา
 90. อูรุกวัย
 91. สาธารณรัฐเวเนซุเอลา
 92. สมาพันธสาธารณรัฐยูโกสลาเวีย
 93. สาธารณรัฐซาอีร์
 94. สาธารณรัฐแซมเบีย
 95. สาธารณรัฐซิมบับเว
-

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ เพื่อให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีละเมิดลิขสิทธิ์เป็นไปด้วยความรวดเร็ว และสอดคล้องกับอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยความคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม
ทำ ณ กรุงเบอร์ลิน ที่ประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้